

Narodne priče i legende (7)

Legenda o Vučjem kamenu

Legenda govori o čobanu koji je prije početka hladne i oštretre zime vraćao blago kući preko brda Sinjal. Na tom brdu nalazi se velika stijena gdje su se okupljali vukovi. Iz tog pravca, iz Švice, noću se često čulo njihovo zavijanje. Goneći blago kući preko Sinjala, čobana zatekne nevrijeme. Drugoga dana blago se vratio kući bez njega. Seljani se dogovorile i krenuše u potragu za nestalim čobanom. Došavši do stijene, pronađoše samo sukneni kaput i čobanski štap. Od tada nikada se više nije čulo za njega. U narodu se govorilo da su ga napali vukovi pa prozvaše tu stijenu „Vučji kamen“.

U novije doba dugo vremena nije bilo vukova, sve donedavno kada se ponovno čuje njihovo zavijanje s Vučjeg kamena.

Helena Kostelac, 1. gim., prosinac 2019.

Legenda o Ramljanima

Postoji legenda iz Ramljana koja opisuje događaj u vrijeme 19. stoljeća. Legenda govori o 6 ljudi mlađeg uzrasta koji su se zaputili u jednu staru, gotovo srušenu kuću. Ta se kuća nalazila na jednoj gori u sredini šume u Ramljanima. U toj je kući prije živjela žena udovica kojoj je muž umro za vrijeme rata. Saznavši za smrt svoga muža, učinila je samoubojstvo ubovši se nožem. Kažu da su njegovo tijelo pojeli štakori. Prolazile su godine, a s godinama se ta kuća počela urušavati. Kad su stigli do kuće, prošla ih je strašna jeza. Ispred kuće na koljenima kleči uplakana žena u crnoj odjeći i blijedog lica. Svi su u strahu pobegli i počeli svima pričati da su vidjeli crnu udovicu.

Gora na kojoj se nalazila ta kuća nazvana je Udovička gora i od toga događaja nitko se ne usudi prići toj kući.

Antonio Grahovac, 1.gim., prosinac 2019.

Legenda o Velikom kamenu

Još iz 8. stoljeća, ili iz vremena kada su Turci ratovali u mom selu, postoji legenda o velikom kamenu. Pričalo se da Turci, kad su bježali, nisu znali gdje će sakriti toliko blago jer nisu mogli sve ponijeti. Dosjetili su se da na nekim mjestima zakopaju čupove sa zlatom u zemlju i to su obilježavali velikim kamenom piridalnog oblika, na način da kamen okrene naopako, a za čuvare su ostavljali

razne vrste zmija. Bacili su kletvu da tko god s konjem pokuša pomaknuti kamen i iskopati blago, da će konji uginuti, a ljudi umrijeti.

I dan danas taj se kamen nalazi pokraj jedne kuće u Drenovu Klancu i ljudi kažu da često vide zmije kod tog kamenog.

Klara Jurković, 1. gim., prosinac 2019.

Karin-grad

Karin-grad se nalazi iznad Ličkog Lešća na padini brda. Prije su se vidjela vrata u brdu ispod Karin-grada koja su bila napola zatrpana zemljom. Jednom je grupa Lešćerana otišla otvoriti vrata da bi vidjeli ima li unutra blago. Kada su ih napola otvorili, jak propuh im je odnio kape s glava, pa su vrata, što su brže mogli, zatvorili.

Od tada se vjeruje da ulaz u Karin-grad čuva zmaj.

Marina Ostović, 1. ek., siječanj 2020.

Legenda o bezdanu

Legenda kaže da se na brdu točno iznad moje kuće na jednom velikom kamenu zvanom Babina greda nalazi bezdan, koji se provlači duž kamena. Priča se i da su unutra ljudske kosti.

Sandra Jurković, 1.ek., siječanj 2020.

Legenda o nastanku Kompolja

Jedne godine, čovjeku koga su zvali ćića Zdravko, rodilo je mnogo šljiva. Svake godine volio je peći rakiju, a te godine kad mu je rodilo mnogo šljiva, odlučio je otvoriti trgovinu rakije. Tri dana i tri noći pekao je kom za rakiju. Uspio je napeći dvjesto tisuća litara koma. Taj kom mu se prolio u jedno polje i ono je dobilo ime Kompolje po tome prolivenom komu.

Jakov Nikšić, 1.ek., siječanj 2020.

Legenda o nastanku Vivoza

Davnih godina pukovnik Stjepan naredio je gradnju drvene obrambene kule za obranu od turskih snaga. Zbog manjka resursa morali su dovoziti materijal s drugih udaljenih lokacija, ali nisu bili u mogućnosti prevoziti drvo konjskim stazama te su morali smisliti drugi način. Pukovnik je iskoristio tok rijeke Gacke kako bi materijal stigao na lokaciju izgradnje kule. Trupci bi bili bačeni u rijeku te bi struja odnijela trupce do mjesta preuzimanja. Kako se bližila zima, pukovnik je morao osigurati drva za zimu te je naredio svojim radnicima da povećaju količinu drva koje su slali vodenim putom. Siromašni narod koji nije imao drva za zimu doznao je za ovaj transport trupaca rijekom te je počeo krasti pukovnikova drva.

Pukovnik je primijetio da su dolazile manje količine drva i video je seljake kako razvoze drva, pa je upitao: „Zašto vi voze tamo, a vi voze 'namo?“ Tako je mjesto postalo Vivoze.

Jakov Nikšić, 1. ek., siječanj 2020.

Fantomske svjetiljke

U Kompolju na brdu Crkvina u davno doba živjeli su Japodi. Nastambe su im bile na brdu, a pokojne su sahranjivali u podnožju, na brežuljku Crkvinica. Dok nije bilo vodovoda, mještani zapadnog dijela Kompolja išli su po vodu na bunar ispod Crkvine. Da bi došli do bunara, prolazili su pored Crkvinice – japodskoga groblja. Stari mještani su svjedočili da su njihove bake i djedovi u noći viđali svjetiljke kako se miču na mjestu nekadašnjega groblja. Djedova teta je tvrdila da je u podnožju Crkvine, koje se zove Mekota, zakopano blago i da se na tom mjestu noću znalo vidjeti svjetlo.

Sve ovo se događalo u doba kad nije bilo električne energije niti vodovoda, a seljaci su nosili vodu za piće iz bunara i vodili su napajati stoku na bunar. Tu je prolazila i glavna prometnica koja je spajala Kompolje s Otočcem, a glavno prometno sredstvo bila su zaprežna kola.

Magdalena Marković, 1.ek., siječanj 2020.

Legenda o crkvi Ružici

U selu Frkašić, u samome podnožju planine Plješivice, ima mali izvor za koji je vezana legenda o slijepoj djevojci po imenu Ružica. Naime, legenda kaže kako je Ružica prolazila pored izvora na Mladu nedjelju u pratnji svoga oca. Zastala je da se umije na izvoru, a onda poslije toga dogodilo se čudo: Ružica je progledala. Njezin otac u znak zahvalnosti dao je na tom mjestu sagraditi crkvicu, koju narod i danas obilazi na Mladu nedjelju i uzima vodu s izvora.

Crkva je ostala u narodu poznata kao „Crkva Ružica“, a izvor nije nikada presušio.

Đurđa Žigić, 1. ek., siječanj 2020.

Baka prevarila Turke i spasila kozu

O brinjskom gradu, koji bijaše poznat pod imenom Sokol, ima ova priča: Kad su jednom Turci podsjetili grad Sokol i svu već posadu poubijali, ostade u gradu samo jedna baka s kozom. Kako će sebe spasti i Brinjake opošteniti? Poperi noću po bedemima kolce te ih zagrne vojničkim odijelom, a svakomu tomu nazovi-junaku uklopi u puste ruke pušku na kremen. Kad osvanulo jutro, imadu Turci šta i vidjeti. Nova vojska, nova posada. Tko da još duže krha vratove o te proklete zidine, tko da udara na ta proždrila ždrijela krajiških kremenjača! Noći o ponoći Turci izmaknu ostavivši veseloj baki povrh glave i lijepo svoje čađorje s hranom i drugim obiljem. Uza baku spasla se još i njezina koza, koju bi ona hranila spuštajući je obnoć niz bedeme na bazgovo stablo, koje se i sada pokazuje, da se nabrsti.

Izvor: Narodne priče o gradinama povjesničara Mile Magdića

Podzemni tuneli ispod Sokolca

„...Starci kazivali o podzemnom hodniku, koji je vodio iz kule na sve strane tvrđave, da je na onome mjestu u tvrđavi gdje muklo tutnji, kad udaraš u tle, usvođen prostor, te drže da je to rimska pivnica, u kojoj leži pohranjeno silno blago“.

Zapis istraživača Ivana Devčića (1857.-1908.) pri istraživanju Sokolca